

Rade Serbedzija

Uzalud Je Budim

Budim je zbog sunca
koje objasnjava sebe biljkama
zbog neba razapetog izmedju prstiju
budim je zbog reci
koje peku grlo, volim je usima
treba ici do kraja sveta
i naci rosu na travi
budim je zbog dalekih stvari
koje lice na ove ovde
zbog ljudi koji bez cela
i imena prolaze ulicom
zbog anonimnih reci, trgova
budim je zbog manufakturnih pejzaza,
javnih parkova
budim je zbog ove nase planete
koja ce mozda biti mina
u raskrvavljenom nebu
zbog osmeha u kamenu
drugova zaspalih izmedju dve bitke
kada nebo nije bilo vise
veliki kavez za ptice nego aerodrom
moja ljubav puna drugih
je deo zore koju budim
budim je zbog zore, zbog ljubavi,
zbog sebe, zbog drugih
budim je, mada je to uzaludnije
negoli dozivati pticu zauvek sletelu

Sigurno je rekla neka me trazi
i vidi da me nema
ta zena sa rukama deteta,

koju volim
to dete koje je zaspalo
ne obrisavši suze koje budim
uzalud, uzalud, uzalud
uzalud je budim
jer će se probuditi
drukcija i nova,
uzalud je budim
jer njena usta
neće moći da joj kazu
uzalud je budim
ti znaš, voda protice,
ali ne kaže ništa
uzalud je budim
treba obećati izgubljenom imenu
nećije lice u pesku

ako nije tako odsecite mi ruke
i pretvorite me u kamen